

Arrest

nr. 164 631 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de dezelfde wet.

Gezien het arrest nr. 232 622 van 20 oktober 2015 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 125 035 van 28 mei 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 april 2010 en heeft zich op 18 oktober 2013 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen. Op 8 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Awuntu Menz in West-Gojam. Op 28 april 2010 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Belgische instanties. Op 16 augustus 2010 nam het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarna u niet in beroep ging. Zonder naar uw land terug te keren diende u op 18 oktober 2013 huidige **tweede asielaanvraag** in.*

Uw huidige asielaanvraag baseert zich op dezelfde motieven als uw eerste asielaanvraag. U stelt niet te kunnen terugkeren naar Gojam omdat uw vader en broer hier vermoord werden. Ter staving legt u een algemeen artikel voor waarin etnische problemen in Ethiopië worden beschreven en een verslag van een videofragment (dat u eveneens voorlegt op USB stick) waarin mensen aan het woord zijn over etnische problemen in Ethiopië. Daarnaast legt u verschillende documenten voor in verband met psychische problemen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

*In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u geen verklaringen aflegde die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een nood aan subsidiaire bescherming. **Uw verklaringen over de dood van uw vader en broer waren niet van die aard dat zij het bestaan van een vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd,** waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.*

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Gojam omdat uw vader en broer er vermoord zijn en omdat u niet weet waar uw moeder en zoon zijn. U had geen contact meer met hen sinds u in België bent, noch probeerde u contact met hen op te nemen. (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 19) Hoewel u aanvankelijk stelde dat uw moeder en zoon in Awuntu Menz leven, een klein dorpje zonder telefoon, stelt u nadien gehoord te hebben dat zij niet meer in het dorp zijn omdat de mensen van Awuntu Menz door de autoriteiten verjaagd werden. Gevraagd wie u dat precies vertelde, stelt u enkel dat het 'mensen van Ethiopië' waren, die op de hoogte zijn van de situatie daar. U verwijst ook naar uw documenten en de USB-stick die u voorlegt. (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 15) Gevraagd verdere uitleg te geven bij de documenten en de USB-stick die u voorlegt, blijkt dat u niet kan toelichten waar deze documenten juist over gaan en stelt u nu dat u ze kreeg van Belgen die u wilden helpen en die u zeiden dat het gaat over de problemen in uw plaats (Gojam) (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 15).

Met betrekking tot de documenten en de USB-stick die u voorlegt kan echter het volgende opgemerkt worden. Op de USB-stick die u voorlegt blijkt een video te staan waarin mensen getuigen over problemen die zij hadden in Ethiopië. De mensen op de video zijn niet herkenbaar, maar wat zij zeggen verschijnt in Engelse ondertitels, waarvan u ook een transcript voorlegt, getiteld 'Revealing the Ethnical based dictators of Ethiopia on Amhara People by All Ethiopian Unity party (AEUP). Dit transcript is (net als de video) ongedateerd en in de tekst kan geen aanwijzing gevonden worden over

wanneer de besproken gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden. Wat betreft de plaats waar deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden, kan uit de tekst afgeleid worden dat Amhara's, voornamelijk deze afkomstig uit Gojam, door de overheid gedwongen worden om de regio van de Berta te verlaten. Deze regio komt volgens de informatie waarover het CGVS beschikt overeen met de regio Benishangul-Gumuz en bevindt zich tegen de grens met Sudan en dus ten westen van de regio waar u verklaard gewoond te hebben (zie informatie administratief dossier). Er is geen enkele aanwijzing te vinden in de tekst dat de Amharra die in Gojam wonen (waar u stelde te wonen en waar uw moeder verbleef toen u uit Ethiopië vertrok, zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 10, 15) zouden verdreven worden uit die regio of op welke manier dan ook problemen zouden ondervinden.

Ook het tweede (ongedateerde) artikel dat u voorlegt handelt over de regio Benishangul-Gumuz. Er dient dus te worden vastgesteld dat de artikels die u voorlegt in het geheel geen aanwijzingen bevatten over de (al dan niet problematische) situatie van inwoners van het dorp Awuntu Menz - vanwaar u stelt afkomstig te zijn - of van de grotere regio West-Gojam. Evenmin beschikt het CGVS over informatie waaruit zou blijken dat het voor Amhara afkomstig uit Gojam problematisch zou zijn om naar deze regio terug te keren.

Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zelf evenmin andere aanwijzingen heeft dat uw moeder en zoon inderdaad niet langer in Awuntu Menz verblijven. Uw onzekerheid betreffende hun verblijf daar is een blote bewering, gebaseerd op zaken die u verteld zijn door mensen die u niet bij naam noemt, ook al werd u gevraagd te specificeren wie zij waren (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 15). U stelt gehoord te hebben dat er veel problemen zijn in Gojam en verwijst dan naar de artikels en de USB-stick die u voorlegt (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 15). Hierboven werd reeds uiteengezet dat deze artikels niet handelen over uw regio van herkomst, maar over mensen die uit Gojam afkomstig zijn, maar elders verblijven. Klaarblijkelijk deed u niet de moeite na te vragen waarover de informatie die u kreeg precies gaat om zo te verifiëren of deze inderdaad betrekking heeft op uw situatie. Men zou nochtans verwachten dat u zich, op welke manier dan ook, op de hoogte houdt van de situatie aldaar, enerzijds omdat uw familie daar verbleef, anderzijds omdat dit relevant is voor uw eigen terugkeermogelijkheden. Echter, u ondernam zelfs geen enkele poging uw familie te contacteren om te achterhalen of zij al dan niet problemen kenden sinds uw vertrek (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 19). U stelt geen contact met hen te kunnen opnemen omdat ze geen telefoon hebben en het dorp niet per post bereikbaar is, maar uit uw verklaringen voor het CGVS tijdens uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS) blijkt geenszins dat u hals overkop moest vertrekken, dus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat u voorzorgen kon nemen om met uw familie in contact te blijven (zie gehoorverslag CGVS d.d. 9/6/2010, p 3,4). In elk geval blijft de vaststelling overeind dat u zich niet informeerde over de situatie in uw regio van herkomst, noch over de documenten die u kreeg en voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag. Deze desinteresse voor de huidige situatie in uw regio van herkomst doet verder afbreuk aan uw bewering niet terug te kunnen keren naar diezelfde regio.

U haalt ook medische problemen aan (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 15). Deze dienen echter beoordeeld te worden in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het CGVS zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Een aantal van de medische documenten die u voorlegt werden in het kader van een dergelijke aanvraag opgesteld. De medische documenten die u voorlegt hebben betrekking op uw psychische toestand sinds augustus 2011. Er kan uit opgemaakt worden dat u gediagnosticeerd werd met een post-traumatische stressstoornis en dat u in augustus 2011 een periode van acute psychose doormaakte. Zoals reeds gesteld moeten uw huidige medische problemen beoordeeld worden in het kader van een aanvraag tot medische regularisatie. Verder zijn er in de verslagen geen aanwijzingen terug te vinden dat deze problemen een negatieve invloed zouden gehad hebben op de beoordeling van uw eerste asielaanvraag. Er wordt nergens melding gemaakt, noch maakte u zelf ooit melding van problemen die tijdens het gehoor voor het CGVS opgetreden zouden zijn. Uit uw verklaringen voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS d.d. 9/6/2010, in het administratief dossier) blijkt dat u de vragen die u gesteld werden kon begrijpen en er op kon antwoorden, maar dat uw verklaringen echter geen consistente aanwijzingen bevatten die wijzen op een vrees voor vervolging of nood aan subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag (zie 'verklaring meervoudige aanvraag pt. 17). De medische documenten die u voorlegt zijn aldus niet relevant voor uw asielprocedure.

Waar de medische attesten die u voorlegt vermelden dat u in Ethiopië slachtoffer was van aanrandingen en bedreigingen dient te worden vastgesteld dat u voor de RVV tijdens uw eerste asielprocedure ook deze daden van vervolging aanhaalde. Noch voor de DVZ, noch voor het CGVS had

u echter gewag gemaakt van persoonlijke problemen. De RVV besloot dan ook in zijn arrest hierover hetvolgende: Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het CGVS ervan gewag maakte dat zij door haar omgeving als "buda" werd beschouwd, noch dat zij ooit geslagen, geschopt en verkracht werd. Dat verzoeksters "schrik groot was" en zij "gedurende het interview niet ten volle durfde mee te delen dat zij in haar land van herkomst als een buda wordt beschouwd, aangezien de tolk ook van Ethiopië afkomstig was. Zij durfde niet alles te vertellen uit schrik dat andere Ethiopiërs in België haar Ethiopische Budastatus zouden vernemen en verzoekster bijgevolg hier dezelfde problemen zou ervaren als in Ethiopië" blijft een loutere bewering maar is geen aannemelijke verklaring te meer nu ook thans niet nuttig wordt uiteengezet waarom dit haar te beurt zou vallen. Verzoekster werd er herhaaldelijk en van in de beginfase van haar asielprocedure op gewezen dat zij haar asielrelaas zo nauwkeurig en volledig mogelijk diende uiteen te zetten. Daargelaten dat verzoekster wantrouwig zou zijn, kan dit hoegenaamd niet verklaren waarom ze duidelijk het tegendeel beweerde en uitdrukkelijk ontkende "had u ooit problemen? Nee, ik heb geen problemen gehad" (gehoor CGVS, p.5). Deze bijgevoegde motieven komen dan ook opportunistisch en leugenachtig voor. Bovendien behoort het niet tot de bevoegdheid van de geneesheer om de waarachtigheid van uw verklaringen aan hem na te gaan, waardoor aan dit attest geen bewijswaarde kan worden gehecht, zeker gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw persoonlijke problemen in Ethiopië.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Het door verzoekster ingediende beroep tegen deze beslissing werd door de Raad ingeschreven op de rol onder nummer 141 279.

1.2. Op 14 november 2013 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt mevrouw, die verklaart te heten,

naam: **M.(...) T.(...)**

voornaam: **K.(...)**

geboortedatum: **01.01.1985**

geboorteplaats: **Gojam**

nationaliteit: **Ethiopië**

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 08/11/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/07/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Het door verzoekster ingediende beroep tegen deze beslissing werd door de Raad ingeschreven op de rol onder nummer 141 425.

1.3. Bij arrest nr. 125 035 van 28 mei 2014 werden de beroepen vermeld onder punt 1.1 (rolnummer 141 279) en 1.2 (rolnummer 141 425) gevoegd. De Raad stelde met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) de afstand van het geding vast in het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en vernietigde de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ging er hierbij ten onrechte vanuit dat die twee verzoekschriften allebei zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2013. Om deze reden werd voormeld arrest nr. 125 035 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 232.622 van 10 oktober 2015.

1.4. Na de vernietiging door de Raad van State vermeld in punt 1.3 werden de beroepen onder punt 1.1 en 1.2 opnieuw samen ingeschreven op de rol onder nummer 181 348. In het kader van een goede rechtsbedeling is de Raad van oordeel dat het aangewezen is om deze beroepen samen te behandelen.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 8 december 2015 werd verzoekster gewezen op de mogelijkheid om met toepassing van artikel 26, § 1 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 214) een nieuw verzoekschrift in te dienen in haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013 houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag met het oog op behandeling ervan in volle rechtsmacht conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft binnen een termijn van 30 dagen geen nieuw verzoekschrift neergelegd, zodat de Raad uitspraak doet op basis van het oorspronkelijk ingediende verzoekschrift dat van rechtswege gelijkgesteld wordt met een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013

2.1. Verzoekster voert aan dat zij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 8 november 2013 slechts te weten is gekomen middels het hierop volgende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 14 november 2013. Zij stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar niet werd betekend.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de eerste bestreden beslissing op 8 november 2013 bij aangetekende brief verstuurd werd naar de door verzoekster gekozen woonplaats, zijnde Aalbeeksesteenweg 1 bus 24 te 8500 Kortrijk. Ter zitting van 4 maart 2016 wordt verzoekster geconfronteerd met deze vaststelling die duidelijk blijkt uit het administratief dossier. Zij betwist deze vaststelling niet en bevestigt de door haar gekozen woonplaats. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster afwezig was wanneer voormeld schrijven werd aangeboden door de postdiensten en dat haar op 12 november 2013 door de postdiensten een bericht werd nagelaten en zij het aangetekend schrijven niet heeft afgehaald. De Raad benadrukt dat dit verzoeksters eigen verantwoordelijkheid is en niet kan worden tegengeworpen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die zijn beslissing correct en rechtsgeldig aan verzoekster heeft betekend.

2.2.1. Voorts voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat aldus niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekster herhaalt dat het bestaan van de eerste bestreden beslissing haar bekend werd gemaakt middels de motivering zoals opgenomen in de tweede bestreden beslissing: *“Op 08/11/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.”* Zij geeft hierbij een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en betoogt dat hieraan niet werd voldaan nu zij enkel via een bevel om het grondgebied te verlaten te weten is gekomen dat er een negatieve beslissing zou zijn in haar asielaanvraag zonder dat daarbij enig motief wordt bekend gemaakt. Verzoekster besluit aldus dat bij gebrek aan enige betekening van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag haar geen motief bekend is en dat de bestreden beslissing aldus onmogelijk kan gemotiveerd zijn.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om op diligente wijze de behandeling van de door haar ingediende asielaanvraag op te volgen. Zoals uiteengezet onder punt 2.1. werd verzoekster op 12 november 2013 door de postdiensten een bericht nagelaten dat een aangetekend schrijven werd aangeboden, doch heeft zij nagelaten deze brief op te halen. Zoals er herhaaldelijk op wordt gewezen in het verzoekschrift, heeft verzoekster bovendien middels het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 14 november 2013 kennis gekregen van het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van haar tweede asielaanvraag op 8 november 2013 een beslissing heeft genomen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Niets belette verzoekster aldus om zich op dat ogenblik te richten tot het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de ten aanzien van haar genomen beslissing alsnog te bekomen en zodoende kennis te kunnen nemen van de inhoud ervan. Dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen, betreft haar eigen keuze en verantwoordelijkheid en kan de commissaris-generaal, die zoals hoger reeds gesteld de beslissing in kwestie correct en rechtsgeldig heeft betekend op de door verzoekster gekozen woonplaats, niet worden verweten. De Raad benadrukt hierbij dat het loutere feit dat verzoekster door haar eigen toedoen bij het indienen van onderhavig verzoekschrift niet op de hoogte was van de motieven van de eerste bestreden beslissing, niet betekent dat deze beslissing daarom niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster haar huidige, tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 53 558 van 21 december 2010 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij vreesde net als haar vader en broer gedood te zullen worden. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekster zelf nooit enige

problemen kende noch vervolgd werd, en derhalve geenszins enige vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

3.2. Verzoekster meent dat “de ingeroepen gebreken en vaagheden in de motivering van verzoekster logisch te verklaren zijn rekening houdend met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt en anderzijds het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de maatschappelijke verschillen tussen de Westerse en de Ethiopische samenleving”.

3.3. Verzoekster legde een identiteitskaart neer en meent dat de commissaris-generaal “duidelijk voorbij(gaat) aan de onmogelijkheid van verzoekster om een bewijs van aangifte bij de politie te bekomen in Ethiopië. In tegenstelling tot in België krijgt men in Ethiopië geenszins enig bewijs mee bij een aangifte bij de politie.”

3.3.1. Daargelaten dat verzoekster niet aantoont dat de Ethiopische politie geen bewijzen van aangiftes bij de politie uitreiken, laat ze na de essentie van haar relaas te objectiveren. Verzoekster toont evenmin aan dat voormelde gezinsleden overleden zijn, terwijl redelijkerwijze verwacht mag worden dat hiervan minstens een overlijdensakte werd opgemaakt waarin de overlijdensgrond wordt bepaald te meer nu het om moord gaat. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk is haar asielrelaas enigerwijs te adstrueren noch waarom desgevallend geen gerechtelijk onderzoek naar de moordenaars is gestart. Naast de niet aangetoonde beweerde moorden op verzoeksters broer en vader, toont verzoekster evenmin aan waarom zij zelf gevisieerd zou worden en nog minder waarom ze hiervoor moet vluchten naar het buitenland terwijl de overige familieleden in Ethiopië kunnen blijven. Haar verklaringen ter verhoor te vrezen gedood te worden “Omdat de moordenaars nog niet gekend zijn” kunnen bezwaarlijk aantonen dat haar beweerde vrees gegrond is of dat de politie geen belang heeft om moordenaars op te sporen die de bevolking van de stad op willekeurige wijze vermoorden. Verzoekster toont niet aan dat zij desgevallend geen beroep kan doen op de bescherming van haar nationale overheden. Het asielrelaas berust op loutere ongestaafe beweringen die niet overtuigen en verzonnen voorkomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3.2. Verzoekster voert aan dat zij “en haar familie in hun land van herkomst heel wat problemen gekend [hebben]. Heel haar familie werd veracht en als minderwaardig beschouwd. Verzoekster zelf werd overigens gestigmatiseerd als een buda(volksgeloof waarbij de drager van het evil eye van gedaante kan veranderen en onschuldige mensen aanvalt). Zij werd hiervoor vaak geschopt, geslagen en zelfs verkracht. Niemand wilde verzoekster of haar familie dan ook helpen uit vrees voor het evil eye. Daar niemand wenste te getuigen, konden de daders voor hun mishandelingen nooit worden gestraft. Gelet op de situatie in haar land van herkomst was de vrees van verzoekster voor haar leven dan ook gerechtvaardigd. Nu er geen bescherming was voor verzoekster, heeft zij op verzoek (en met behulp) van haar moeder haar land ontvlucht.”

3.3.3. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het CGVS ervan gewag maakte dat zij door haar omgeving als “buda” werd beschouwd, noch dat zij ooit geslagen, geschopt en verkracht werd. Dat verzoeksters “schrik groot was” en zij “gedurende het interview niet ten volle durfde mee te delen dat zij in haar land van herkomst als een buda wordt beschouwd, aangezien de tolk ook van Ethiopië afkomstig was. Zij durfde niet alles te vertellen uit schrik dat andere Ethiopiërs in België haar Ethiopische Budastatus zouden vernemen en verzoekster bijgevolg hier dezelfde problemen zou ervaren als in Ethiopië” blijft een loutere bewering maar is geen aannemelijke verklaring te meer nu ook thans niet nuttig wordt uiteengezet waarom dit haar te beurt zou vallen. Verzoekster werd er herhaaldelijk en van in de beginfase van haar asielprocedure op gewezen dat zij haar asielrelaas zo nauwkeurig en volledig mogelijk diende uiteen te zetten. Daargelaten dat verzoekster wantrouwig zou zijn, kan dit hoegenaamd niet verklaren waarom ze duidelijk het tegendeel beweerde en uitdrukkelijk ontkende “had u ooit problemen? Nee, ik heb geen problemen gehad” (gehoor CGVS, p.5). Deze bijgevoegde motieven komen dan ook opportunistisch en leugenachtig voor.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Als tweede middel voert verzoekster een “schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet” aan. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut omdat “Er is

duidelijk sprake van een risico op een vernederende en onmenselijke behandeling in hoofde van verzoekster. Bovendien krijgt verzoekster er geen bescherming van de politie. Zij sturen verzoekster en haar familie gewoon naar huis." Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Zoals hoger aangehaald beperkt verzoekster zich tot ongestaafde losse beweringen waaraan geen geloof kan worden gehecht. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.2. De aangehaalde middelen ongegrond."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.2.5. In het kader van haar tweede asielaanvraag volhardt verzoekster in haar vluchtmotieven. Ter staving van onderhavige asielaanvraag legt zij een algemeen artikel voor waarin etnische problemen in Ethiopië worden beschreven, een verslag van een videofragment (dat zij eveneens voorlegt op USB stick) waarin mensen aan het woord zijn over etnische problemen in Ethiopië en verschillende documenten in verband met psychische problemen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegrondeheid van de door haar uiteengezette asielmotieven. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer voert tegen de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot het besluit komt dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Het geheel van de in de eerste beslissing gedane vaststellingen en overwegingen blijft dan ook onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De eerste bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Over het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 14 november 2013

3.1. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.1.2. De verzoekende partij heeft geen belang bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

3.1.3. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de*

minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

3.1.4. Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar eerste en enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift onder meer de schending aanvoert van de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM. De Raad merkt op dat artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan in principe slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Met andere woorden, *in casu* zal verzoekster een verdedigbare grief op grond van artikel 6 of 8 van het EVRM aannemelijk moeten maken, alvorens een schending van artikel 13 van het EVRM kan worden aanvaard. Verzoekende partij geeft in voorliggend verzoekschrift evenwel niet de minste toelichting op welke wijze zij artikel 8 EVRM geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Derhalve lijkt verzoekster geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 EVRM.

3.1.5. Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing opgeworpen door de verwerende partij en over de overige door verzoekster aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3.2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 8 november 2013 wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 14 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS